

man faar den største Afgift, det halve; saa vilde det ikke have voldt nogen Vanskelighed, og det burde man naturligvis have gjort. Det er det, der gør, at man faar denne Stigning af 60 pCt. indtil 18,000 Kroner, og derefter kommer ned til 50 pCt. Hvad dette sidste angaar, vil det imidlertid ses, at det ikke har stort andet end teoretisk Interesse. Jeg tvivler om, at der let vil komme Apotekere med personlige Privilegier, som have en større Nettoindtægt end 18,000 Kr. Man kan altsaa gerne kritisere Formen, man kan sige, at det kunde have foreligget her i en lettere Form, og at man godt kunde have fundet en Skala, hvorved man med omtrent de samme Afgifter havde undgaet denne Stigning af 60 pCt. Men naar man vil sæsne sin Opmærksomhed paa Realiteten, paa Afgiftens Størrelse, og navnlig se efter i Kommissionsbetænkningen og se, hvorledes Stigningen faktisk bliver, og hvorledes man i Virkeligheden naar dette Maal, at den stiger succesivt, at den for de lavere Indtægter har en forholdsvis mindre Procent, og saa efterhaanden stiger til et højere Vælob — saa tror jeg nok, at man maa indrømme, at det er et ret passende Forhold, i hvilket Stigningen foregaar, og det er dog det, som det i Virkeligheden væsentlig maa komme an paa.

Naar man vil spørge om Afgifternes Størrelse i det hele taget, tror jeg — men det lader sig jo omstridte — at de ere passende, og navnlig tror jeg ikke, de kunne siges at være for høje. Først studjer man maasse over, at en Mand, der faar et Privilegium, hvorved han faar en Indtægt af 10,000 Kr., skal svare 2,060 Kr., og en Mand, der faar en Indtægt af 16,000 Kr., skal svare 5,660 Kr. Under Forhandlingerne i Kommissionen kom det ogsaa frem, særlig fra Apotekerstandens Side, at det var en hidtil ukendt Stat. Men Sagen er jo, at disse Afgifter ikke maa ses fra Skattehensynspunktet. Det er jo ikke en Stat, som svares af Næring, nej, det er en Afgift, som svares, fordi man faar et Privilegium, der pludselig sætter en i Stand til at faa en meget betydelig Indtægt. Vilde man parallelisere det med noget, skulde det nærmest være med Forpagtninger, f. Eks. Forpagtninger af faste Ejendomme, og der er det ganske naturligt, at mens Forpagtningsafgifterne ere smaa, saa længe

Indtægterne ere smaa, idet den vedkommende skal have en passende Indtægt til sit og sin Families Underhold, saa kunne de stige i en betydelig Grad ved større Forpagtninger. Derfor maa jeg fra selve Realitetsstandpunktet meget anbefale at tage Lovforslaget, saaledes som det er. Det eneste, man maatte kunde naa, var at faa Stalaen betegnet paa en noget anden Maade, hvis man sætter Pris paa at faa disse 60 pCt. forandrede til 50 pCt. Men skulle vi have Lovforslaget ført igennem i Lar, er det i alt Fald øjensynligt, at der ikke vil være Tid til at foretage Forandringer. Jeg skal derfor bemærke, at jeg ikke anser det for usandsynligt, at det ikke bliver sidste Gang, at man kommer til at lovgive paa dette Omraade. Det turde maasse alligevel være et Spørgsmaal, om det er saa hensigtsmæssigt, at det her foreliggende Spørgsmaal kommer først, thi det turde maasse vise sig, at naar man kommer til at se paa, hvorledes Pengene skulle anvendes — og jeg tror, der vil blive megen Anvendelse for dem — vil der komme en Tid, hvor man vil sige: Lad os tage Spørgsmaalet op paa ny og foretage et Gennemsyn af Loven om selve Afgiften.

Jeg skal derfor anbefale det ærede Ting — hvad man saa end maatte have at bemærke med Hensyn til Enkelthederne særlig med Hensyn til Afgiftsparagraffen — at tage Lovforslaget, saaledes som det foreligger; jeg tror i det hele, at det er et godt og brugbart Lovforslag.

Justitsministeren (Melleman):

Som de Herrer ville erindre, kom der under 13de April f. A. en Lov, som bestemte, at der skulde eller i alt Fald kunde paalægges en Afgift paa personlige Apotekerprivilegier, som bleve udstedte efter den Tid, da Loven traadte i Kraft, og da fremfor alt paa saadanne tidligere personlige Apotekerbevillinger, som bleve fornyede efter den Tid. Men da man under Samlingen i Fjor ikke kunde enes om denne Sag, og man i Gruunden ogsaa indsaa, at man ganske manglede de fornødne Forudsætninger for at kunne opstille en bestemt Regel for Afgiftens Beregning, enedes man om at indsætte i Loven, at Justitsministeren indtil videre skulde fastsætte Afgiften, og saa skulde Loven i denne Samling forelægges til Revision, idet man